

VENTIŅMĒL PRET DEPRESIJ

(Ritiņ vēstījums visems, ko pemekleiš nelaimig mīlstib, depresij un pašvērtib kritens iekš sociālem tīklem)

Pašbrīd es sēž jūrmale uz mōl akmiņ a sōv planšetniek klēpe, šūpin kājs un smaid taka pārbrōkt plekst... Ja kāds man to but teics tik vien nedeļ apakļem, es viņems but acs peņņoucs a puņķems un asarem – tā mant man tobrīd netrūk, tapeic ka es bij nobrēces stīvs, ne gulejs, ne ēds, ne mats ķemmejs. Jūs varbut gribes zinat, aiz ko es bij šitāds? Dēļ nelaimig mīlstib, aiz ko ta vel! Viš, tas mans džeks, a manims satikes trīs mēnešs, vien nedeļ un piecs diens... un tai seste diene viš atnāk uz kafūz un nobubine, ka vairs nejūtas motivets uzturet šitos attiecibs un nolēms meklet jauns izaicinajums a cit zaķit.

Nu, rō, un pārs diens pec tam mān sirdsmīļe veciš nāc klaje a paziņojum, ka vīņ sadomajš laistes atvaļinajum tūre visriņķe Baltijs jūr, abet man jabrouc pe ōmiņ uz Ventiņem, tapeic ka šitik dull, kāds es tagad i, vīņ mān vien paš lielpilste atstāt nevar. Ventiņes būšot pulk svaig gais, un vēš man izpūtišot no gāl viss muļķibs, vīņ teic.

Nu va zin! Es but sovems dārgem sencišem notēlojs tād ģībien, kād vīņ sove mūže nebut redzeiš, abet priekš ticam tēlšan man vairs nebij spēks. Lāb i, es nosvepstej, mān dzīv ta ka tā i pagalam, va nav vienalg, kur atvadites no šopasaul – uz Rīgs bruģ va Ventiņ pieskes. Tai pašē vakre paps un mamms mān iesēdinaj autiņbuse, edēv ruoke kastīņ a kūkems, uzčmokstinaj pa buč uz katr vaig un palaid... Pa tiem trim stundem li Ventiņem kūkkastīņ vāks bij galig slapš un izjucs no to sāļe ūdiņ, kas nemitig lij no manems acem.

Piermes, ko es pateic ōmiņam, knap izkorrajes no autiņbus, bij šitas: *Omīt, es tevi ilgi neapgrūtināšu, man ir smaga depresija, tāpēc rīt vai parīt nomiršu...* (tad es vel runaj pa smalko). Ōmiš neko neteic, tik pabuole acs, norucinaj kamiešs, iestūm mān sove autiņe un aizrāv li māj. Mān sierd lūz taka pārstāvejes čipš – akkungs, akkungs, neviens mān nesaprot, neviens nejūt līdz, mīļes ōmiš nemazam a nav labāks pa pap un mamm. Jamierst tik nost, takatā viss pasoul iekš sociālem tīklem ju izlasijs, ka es i pamests, atstāts un nespējigs motivet kād uz nopietnem attiecibem.

Bet ōmiš mān nosēdinaj uz zofā, nolik priekšē liel kumm a ʒompem (sāliges štopkūks bij jaizmet šmucspanne) un teic, le es plāj vaļe, kapeic es muldas pa depresij. Viš teic, ka tas vārds nozīme gāl saspiešan, un tagads grib zināt, kurš i tas mait, kas drīkstejs saspieš gāliņ vīņš smuke mazmeite, tas i, mān. Ōmiš, jūs jau bus sapratuš, rune tīre ventīņmēle, un, ja man ap sierd nebut bījs tik štruntig, es laikam būt sācs ʒiķinat. Nezin, kā tas sanāc, bet es pamazam viss izstāstij. Pa to laik ōmiš grauz šokolāds ʒomps un grozij sōv gāl a pavisam svaig frizūr. Kad es pateic pa to motivācij un izaicinajum meklešan, ōmiš saviebas taka vīņems but vēdergraizs pemetušes.

Apžēliņ, mīļbērs, tu tokš i galig sakrēnejs! Nu, un ko tu vīņems, tam aplamdiersej puišelam, atbildej? – ōmiš gribe zināt.

Ko es atbildej? Es šņukstej un pinkšķej – *ai, kā tu tā vari, nezinu, kā bez tevis turpmāk dzīvošu...*

Ha, – ōmiš uzsit skaļ knip. Nu, pateic vienam cilēkam! Ja ju jūs, muļķ meitiķ, palaižas taka tāds grīžlupats, ta nav brīnums, ja puišel sadomajas, ka vīņ i tie radibs kroņ. Nemazam neuzmet čumm, tā viš i! Es tove viete but pateics šitentā: „Ak ta tu duome, ka tu mān vairs negrib? Inemazam a nē? Voi, voi, kas ta tu tāds i, ka tu var mān negribet! Tu mān? Nē, tas i es, kurš tēv negrib!!! Negrib un nemūžam nav gribejs! Ut tāds, viš te muldes pa gribešan va negribešan, ej takš tu, kur nācs, un nelūr apakļem!”

Nu gan es ʒiķinaj pille rīkle. Mans ōmiš i vienreizigs! Ja es varet taka viš, ta ju but lāb...

Louke ju bij mell nakt, un ōmiš mān nolik gulet uz veclaik kušetiņ a pulkem mīkstēm ʒiseņems – jušan bij tāds, it ka es but izlaidies mākoņčupe. Un es aizmīg ka nosists, un gule li pusvienpadsmitem no rīt. But gulejs vel ilgāk, abet ōmiš mān uzbungaj ougše, lik noskalot ģīm acbļuode, iedēv dīž ʒob a sald kafij un teic, ka jabrōc uz tierg. Tierge mēs sapierkes visvisāds našķs un ēdamliets – plātsmaiz a drunčīņem, louk sier, kas od taka dūmdess, tik biez kreim, ka a tuten jagriež, kūpinat cūks plecgāl un dīvs varens doršs. Mājes ōmiš ielik man ruoke ʒuoc un azsūtij uz dārz peic buorkaņem, guorķišem un kušķiš diļļ, kamer pats izķīķej doršs, sacep tos kuope a cūkgāļs kumasiem un novārij jounes rāciņš. Pusdiens bij briesmig gāršigs, un es pārēdas, ka kukstej vien – knap varej iztenteret āre, kur ōmiš bij uzklājs kafijs gald pe sōv maze dārz dīķiš. Vīņems tai dīķiņe i piecs zelt zuitiņš un rōza ūdensruozs. Ōmiš teic, ka viš but gribejs tur ielaist kād zaļe kobiņ ar, bet bail, ka tie kobiņ neaprij smukes zuitiņš.

Kad mēs bij padzērušs kafij a drunčiņmaiz, ōmiš teic tā: „Mīļe Ritiņ, es apduome to, ko tu man teic, un man tōv palik diktam žēl. Ne ju tapeic, ka tas lemps tēv atstāj, bet tapeic, ka tu to tik dikt ņem pe sierd. Un, mīļbērs, ta ņemšan pe sierd nāk no tam, ka tov i aplam duomšen. Abet aplam tu duome tamdēļ, ka tu aplam rune! Va ta tas i kas pa valod? Depresijs un represijs, motivācijs un izaicinašans, emōcijs un negācijs, problēms un institūcijs – tād paš muldoņ kā televīzije caur dien, no agr rīt li pusnakt, jabrīnes, kā vīņ nesapines paš soves mēles. Tā ju nav valod, bet viens vienigs pa pasoul sagrābstits krōds un ņorks. Zin, viens gudrs cileks kadreiz i teics: tu i tas, ko tu ēd! Es ar i gudrs, un es teiks: tu i tas, ko tu rune! Tapeic nevaig muļķotes pakaļ tiem muldoņem un pajoliņem, kas tik edomajas, ka vīņ rune latvisk, patiesibe tur no latvieš valod tik smak vien palics. Tev, Ritiņ, nav jaklouses un jamāces no viņems, bet jaruna kā runajš tov tēvtēv un mātsmāts, ta neviens tēv nevares ne saspiest, ne apspiest, ta tov pa viss šito smiekls vien nāks”.

Ja es nebut tik lāb un gārd paēds un ja soulit tik mīļ nesildit, es varbut pastrīdetes preti... rō, kā ta mums ougstskole, filolōgos māc runat pareize literāre latviešs valode... un mūždien aizrād, ja pasprūk kāds ventiņ vārdiš...

Kamer es vel prātoj, strīdeties va nestrīdeties, ōmiš tik rune tālak.

„Ja tu, Ritiņ, mīļbērs, man netic, ta pamēģin pārtulkot tos pajoliņ teiciens ventiņmēle, un no to uzpūste svarigum nekas nebus palics pār. Tie negatīve emōcijs bus vienkārš sūdig jušan, sociāle depresij – kopisk gāl saspiešan, nacionāle identitāt – apjēgšan, kas tu tāds i, inovatīvs projekts – jaun iedom, no kur parast nav nekād jēg, bet, ja laimejas, var dabut pulk naud. Tu salīdzin, kā izklouses: *Ai, man ir nelaimīga mīlestība!* un – voi, man uzrades nelaimig mīlstib! *Ai, es nomiršu!* un – apžēliņ, nu es bus beigts!”

Es pamēģinaj ar. Skatidames uz diže kuok, kur lapstarpes ķirines sārkan āboļ, es paklusam popinaj: „...man i nelaimig mīlstib, man i saspiest gāl un sūdig jušan, nu es bus beigts...”

Ha, ha, ha! Man, smukem Ritiņem, saspiest gāl un sūdig jušan? Viš, tas mans bijušes, tokš nav to vērts (kā tur ōmiš teic – ut tāds!). Abet inemazam a vairs nē – man akal i vesel gāl un lielisk jušan. No priekems es but varejs lekt ougše un skudinaties uz riņķ taka mazs meitens.

Tā nu mēs a omiņ pārs stunds nosēdei dārze pe zeltzuitiņdīkiš, un omiš man mācij ventiņmēl. Tā ju nebij, ka es neko nemācet, es tik bij pemirss, bet ātr vien acerejes. Tagads es duome, ka mans omiš i pats gudrākes cilēks, un ventiņmēl i pats labākes valod! Ja viss sliktes zīņs pārtulkot ventiņmēle, neviens cilēks nejustes kā gāl saspieds, viš nepiņķeretes a muļķigem un nevaidzigem ieduomem, nemocītes a sūdig jušan. Pa prov, lietavain laik zīņs: mēs, ventiņ, but teikuš tā: „Jūs zin, rīt pa viss Latvij valkases lietsmākuoņ, jūrmale tik bišķ pamieznes, toties Rīge gāzis ka no spann! Latgaļ puse bus gan zibiņ, gan pērkuoņ, abet Vidzeme soulit brīžem pa zēmsvirs rāpaļes. Neko silts gan nebus, tād padsmitgrād vien, tokš tapeic nevaig pārdzīvot – vasar ju vel nav beidzes! Pajem tik līdz soulsbrills un lietsārg – viens no tiems ikurāt noderes, un lāb vien bus!” Un viss cits zīņs ar vaidzet pārtaisit tāde pašē vīze! Tas klausitajs va skatitajs varbut pasmīnet, varbut kārtig izsmietes, varbut nospūstes ar – nav ju tā, ka dzīv i viens vienigs rožlauks, bet vien ritig bēd ielej a viš nav.

Jā, un kad es nu atgriežes apakļem pe to, a ko es sāk, ta man japastāst, ko es, uz mōl akmiņ sēdedams, dar a sōv planšetniek. Es ielīd iekš sociālem tīklem un visur atstāj šitād ierakst: „Jūs zin, man bij nelaimig mīlstib, mans puiss teic, ka nevar saruosinates turpinat attiecibs un viņems tagads vaig izaicināt cit zaķ. Voi, voi, nu man i saspīest gāl, nu es bus beigts, hehehe!”

Un, kamer es šito viss jums stāst, es i saņēms kāds pārsimts atbilds un pebilds – visems i dikt patics, viss pras, le es vel ko uzrakst ventiņmēle, bet dāž pat grib, le es viņems a iemāc tā rakstit un runat. Pavisam cits skats uz dzīv, vīņ teic.